Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 27 listopada 2012 r.*

Odwołanie — System językowy — Ogłoszenia o konkursach otwartych mających na celu nabór administratorów i asystentów — Publikacja pełnej treści w trzech językach urzędowych — Język egzaminów — Wybór drugiego języka spośród trzech języków urzędowych

W sprawie C-566/10 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 2 grudnia 2010 r.,

Republika Włoska, reprezentowana przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez P. Gentilego, avvocato dello Stato, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Komisja Europejska, reprezentowana przez J. Curralla oraz J. Baquera Cruza, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez A. Dal Ferra, avvocato, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Republika Litewska,

Republika Grecka, reprezentowana przez A. Samoni-Rantou, S. Vodinę oraz G. Papagianni, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, K. Lenaerts, wiceprezes, A. Tizzano, M. Ilešič, A. Rosas (sprawozdawca), G. Arestis i J. Malenovský, prezesi izb, A. Borg Barthet, U. Lõhmus, C. Toader, J.J. Kasel, M. Safjan i D. Šváby, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: A. Impellizzeri, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 czerwca 2012 r.,

* Język postępowania: włoski.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 21 czerwca 2012 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Republika Włoska wnosi w odwołaniu o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 września 2010 r. w sprawach połączonych T-166/07 i T-285/07 Włochy przeciwko Komisji (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), w którym Sąd oddalił wniesione przez nią skargi zmierzające do uzyskania stwierdzenia nieważności ogłoszeń o konkursach otwartych: EPSO/AD/94/07, mającym na celu ustanowienie rezerwy kadrowej dla naboru administratorów (AD 5) w dziedzinie informacji, komunikacji społecznej i mediów (Dz.U. 2007, C 45 A, s. 3), EPSO/AST/37/07, mającym na celu ustanowienie rezerwy kadrowej dla naboru asystentów (AST 3) w dziedzinie komunikacji społecznej i informacji (Dz.U. 2007, C 45 A, s. 15) oraz EPSO/AD/95/07, mającym na celu ustanowienie rezerwy kadrowej dla naboru administratorów (AD 5) w dziedzinie informacji (biblioteka/dokumentacja) (Dz.U. 2007, C 103 A, s. 7) (zwanych dalej łącznie „spornymi ogłoszeniami o konkursach").

Ramy prawne

2 Artykuły 1–6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17, s. 385), w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie Rady (WE) nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r. (Dz.U. L 363, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1") stanowią:

„*Artykuł 1*

Językami urzędowymi i językami roboczymi instytucji Unii są języki: angielski, bułgarski, czeski, duński, estoński, fiński, francuski, grecki, hiszpański, irlandzki, litewski, łotewski, maltański, niemiecki, niderlandzki, polski, portugalski, rumuński, słowacki, słoweński, szwedzki, węgierski i włoski.

Artykuł 2

Dokumenty kierowane do instytucji przez państwo członkowskie lub osobę podlegającą jurysdykcji państwa członkowskiego są sporządzane w jednym z języków urzędowych, do wyboru przez nadawcę. Odpowiedź jest sporządzana w tym samym języku.

Artykuł 3

Dokumenty kierowane przez instytucję do państwa członkowskiego lub osoby podlegającej jurysdykcji państwa członkowskiego są sporządzane w języku tego państwa.

Artykuł 4

Rozporządzenia i inne dokumenty powszechnie obowiązujące sporządza się w językach urzędowych.

Artykuł 5

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej publikuje się w językach urzędowych.

Artykuł 6

Instytucje mogą określić szczegółowe zasady stosowania systemu językowego w swych regulaminach".

3 Artykuł 1d, art. 7 ust. 1 akapit pierwszy, art. 24a, 27, 28, art. 29 ust. 1 i art. 45 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. (Dz.U. L 124, s. 1, zwanego dalej „regulaminem pracowniczym") stanowią:

„*Artykuł 1d*

1. W stosowaniu niniejszego regulaminu pracowniczego zakazuje się wszelkich przejawów dyskryminacji ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne i inne, przynależność do mniejszości narodowej, status majątkowy, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.

[…]

6. Przy stosowaniu zasady niedyskryminacji oraz zasady proporcjonalności należy zapewnić, by wszelkie ograniczenia tych zasad opierały się na obiektywnych i uzasadnionych podstawach oraz służyły osiągnięciu zgodnych z prawem celów w ramach ogólnego interesu polityki kadrowej. Cele te mogą w szczególności uzasadniać ustalanie wieku przymusowego przejścia w stan spoczynku oraz wieku minimalnego do uzyskania świadczeń emerytalnych za wysługę lat.

[…]

Artykuł 7

1. Organ powołujący, działając wyłącznie w interesie służby oraz bez względu na obywatelstwo, przydziela każdemu urzędnikowi stanowisko w drodze powołania lub przeniesienia w ramach jego grupy zaszeregowania.

[…]

Artykuł 24a

Wspólnoty ułatwiają dalsze kształcenie zawodowe, w zakresie, w jakim jest to zgodne z niezakłóconym funkcjonowaniem służby oraz z ich własnymi interesami.

Dalsze kształcenie zawodowe jest brane pod uwagę przy awansowaniu w ramach kariery zawodowej.

[…]

Artykuł 27

Przy zatrudnianiu dąży się do pozyskania do służby urzędników spełniających najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości, rekrutowanych spośród obywateli państw członkowskich Wspólnot z uwzględnieniem możliwie szerokiego zasięgu geograficznego.

Żadne stanowiska nie mogą być rezerwowane dla obywateli określonego państwa członkowskiego.

[…]

Artykuł 28

Na urzędnika może zostać powołany jedynie ten, kto:

[…]

f) wykazuje gruntowną znajomość jednego z języków Wspólnot oraz zadowalającą znajomość innego języka Wspólnot w zakresie niezbędnym dla wykonywania swoich obowiązków.

[…]

Artykuł 29

1. Przed obsadzeniem wakującego stanowiska w instytucji organ powołujący […]

[…]

zatem zastosowano procedurę konkursową [przeprowadza procedurę konkursową] w oparciu o świadectwa posiadanych kwalifikacji albo testy [egzaminy] lub zarówno w oparciu o świadectwa kwalifikacji, jak i testy [egzaminy]. Załącznik III ustala procedurę konkursową.

Konkurs może być przeprowadzony także w celu stworzenia rezerwy [kadrowej] dla późniejszego naboru.

[…]

Artykuł 45

1. Awans następuje na podstawie decyzji organu powołującego z uwzględnieniem art. 6 ust. 2. Skutkuje on przyznaniem urzędnikowi wyższej grupy zaszeregowania w ramach grupy funkcyjnej, w której jest zatrudniony. Awansem obejmuje się osoby wybrane spośród urzędników, którzy posiadają przynajmniej dwuletni staż pracy w swojej grupie zaszeregowania, po porównaniu zasług [osiągnięć] urzędników mających prawo do ubiegania się o awans. Przy porównaniu zasług [osiągnięć] urzędników organ powołujący w szczególności uwzględnia sprawozdania dotyczące urzędników, znajomość języków […] innych niż języki, dla których urzędnicy zadeklarowali biegłą znajomość [których biegłą znajomość urzędnicy poświadczyli] zgodnie z art. 28 lit. f), i posługiwanie się nimi w wykonywaniu obowiązków oraz, w stosownych przypadkach, poziom wykonywanych przez nich obowiązków [zakres odpowiedzialności].

2. Urzędnik przed pierwszym awansem od momentu zatrudnienia musi wykazać się znajomością trzeciego języka spośród języków określonych w art. 314 Traktatu WE. Na mocy porozumienia instytucje przyjmują wspólne zasady dotyczące wykonania niniejszego ustępu. Zasady te wymagają zapewnienia urzędnikom dostępu do szkolenia w zakresie trzeciego języka oraz przewidują szczegółowe ustalenia dotyczące oceny umiejętności posługiwania się trzecim językiem, zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. d) załącznika III".

4 Artykuł 1 ust. 1 i 2 oraz art. 7 załącznika III do regulaminu pracowniczego stanowią:

„*Artykuł 1*

1. Ogłoszenia o konkursach sporządzane są przez organ powołujący po konsultacji ze Wspólnym Komitetem.

Muszą one określać:

a) charakter konkursu (konkurs o charakterze wewnętrznym dla jednej instytucji, konkurs o charakterze wewnętrznym dla kilku instytucji, konkurs otwarty, w odpowiednich przypadkach, wspólny dla dwóch lub większej liczby instytucji);

b) rodzaj konkursu (przeprowadzany albo w oparciu o świadectwa posiadanych kwalifikacji, albo o testy [egzaminy], albo zarówno w oparciu o świadectwa posiadanych kwalifikacji, jak i testy [egzaminy]);

c) rodzaj obowiązków oraz zakres zadań związanych ze stanowiskiem, które podlega obsadzeniu, oraz wnioskowaną [oferowaną] grupę funkcyjną i grupę zaszeregowania;

d) uwzględniając art. 5 ust. 3 regulaminu pracowniczego, dyplomy oraz inne dokumenty potwierdzające posiadane kwalifikacje lub doświadczenie wymagane w odniesieniu do stanowiska, które podlega obsadzeniu;

e) w przypadku gdy konkurs jest przeprowadzony w oparciu o testy [egzaminy], należy określić rodzaj testów [egzaminów] i sposób ich oceniania;

f) w odpowiednich przypadkach, znajomość języków wymaganą w związku ze szczególnym charakterem podlegających obsadzeniu stanowisk;

g) w odpowiednich przypadkach, maksymalny wiek oraz podwyższony wiek maksymalny w przypadku pracowników Wspólnot, pełniących służbę przynajmniej od roku;

h) końcową datę zgłaszania kandydatur;

i) w odpowiednich przypadkach, wyjątki przewidziane na podstawie art. 28 lit. a) regulaminu pracowniczego.

Ogłoszenie o otwartym konkursie wspólnym dla dwóch lub większej liczby instytucji sporządzane jest po konsultacji ze Wspólnym Komitetem przez organ powołujący, określony w art. 2 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

2. Ogłoszenie o konkursie otwartym zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* przynajmniej na miesiąc przed końcową datą zgłaszania kandydatur oraz, w odpowiednich przypadkach, przynajmniej na dwa miesiące przed przeprowadzeniem testów [egzaminów].

3. Wszystkie konkursy są podawane do publicznej wiadomości w instytucjach trzech Wspólnot Europejskich, przy zachowaniu tych samych terminów.

[…]

Artykuł 7

1. Po konsultacji z Komitetem ds. Regulaminu Pracowniczego instytucje mogą ustanowić Europejski Urząd Doboru Kadr (zwany dalej „EPSO”) odpowiedzialny za przyjmowanie środków niezbędnych do zapewnienia stosowania jednolitych zasad w procedurach naboru urzędników Wspólnot oraz oceniania i egzaminowania określonych w art. 45 i 45a regulaminu pracowniczego.

2. Zadaniem [EPSO] jest:

a) organizowanie, na wniosek poszczególnych instytucji, otwartych konkursów;

[…]

d) przyjmowanie ogólnej odpowiedzialności za określanie i ocenianie umiejętności językowych w celu zapewnienia jednolitego i spójnego stosowania wymogów art. 45 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

[…]”.

5 EPSO zostało utworzone decyzją 2002/620/WE Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Trybunału Sprawiedliwości, Trybunału Obrachunkowego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów i Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 25 lipca 2002 r. (Dz.U. L 197, s. 53). Artykuł 2 ust. 1 zdanie pierwsze powyższej decyzji stanowi, że EPSO wykonuje uprawnienia w zakresie selekcji, powierzone w szczególności na mocy załącznika III do regulaminu pracowniczego organom powołującym instytucji, które podpisały omawianą decyzję. Artykuł 4 zdanie ostatnie decyzji 2002/620 stanowi, że wszelkie odwołania w zakresie objętym tą decyzją kierowane są przeciwko Komisji Europejskiej.

6 Rolę EPSO określa szczegółowo art. 7 załącznika III do regulaminu pracowniczego, dodany przez rozporządzenie nr 723/2004.

Okoliczności powstania sporu

7 W dniu 28 lutego 2007 r. EPSO opublikowało tylko w wydaniach niemieckim, angielskim i francuskim *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* ogłoszenia o konkursach otwartych EPSO/AD/94/07 i EPSO/AST/37/07, w celu ustanowienia, po pierwsze, listy rezerwy kadrowej na potrzeby obsadzenia w strukturach instytucji wolnych stanowisk przeznaczonych dla administratorów (AD 5) w dziedzinie informacji, komunikacji społecznej i mediów, a po drugie, listy rezerwy kadrowej na potrzeby obsadzenia w strukturach instytucji wolnych stanowisk przeznaczonych dla asystentów (AST 3) w dziedzinie komunikacji społecznej i informacji.

8 W dniu 8 maja 2007 r. EPSO opublikowało tylko w wydaniach niemieckim, angielskim i francuskim *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* ogłoszenie o konkursie otwartym EPSO/AD/95/07, w celu ustanowienia listy rezerwy kadrowej na potrzeby obsadzenia, w szczególności w strukturach Parlamentu Europejskiego, wolnych stanowisk przeznaczonych dla administratorów (AD 5) w dziedzinie informacji (biblioteka/dokumentacja).

9 Punkt I A spornych ogłoszeń o konkursach, określający warunki dopuszczenia do testów wstępnych, stanowił w tytule „Znajomość języków”, że wszyscy kandydaci muszą posiadać biegłą znajomość jednego z języków urzędowych Unii (zwanych dalej „językami urzędowymi”) jako języka głównego oraz zadowalającą znajomość języka niemieckiego, angielskiego lub francuskiego jako drugiego języka, który musi być różny od języka głównego. Ponadto w tym samym tytule ogłoszenia wskazano, że w celu zapewnienia jasności i zrozumienia tekstów ogólnej treści oraz wszelkich komunikatów przekazywanych między EPSO a kandydatami, zaproszenia na poszczególne testy i egzaminy oraz wszelka korespondencja między EPSO lub sekretariatem komisji konkursowej a kandydatami sporządzana będzie wyłącznie w językach niemieckim, angielskim lub francuskim. Punkt I B spornych ogłoszeń o konkursach wskazywał ponadto, że testy wstępne będą przeprowadzane „w językach niemieckim, angielskim lub francuskim ([drugim] języku […])”.

10 Punkt II A spornych ogłoszeń o konkursach, dotyczący rodzaju obowiązków i warunków dopuszczenia do konkursów stanowił w tytule „Znajomość języków”, że aby zostać dopuszczonym do egzaminów pisemnych, kandydat musi posiadać biegłą znajomość jednego z języków urzędowych jako języka głównego oraz zadowalającą znajomość języka niemieckiego, angielskiego lub francuskiego jako drugiego języka, który musi być różny od języka głównego. Punkt II B spornych ogłoszeń o konkursach stanowił ponadto, że egzaminy pisemne przeprowadzane będą „w językach niemieckim, angielskim lub francuskim ([drugim] języku […])”.

11 W dniach 20 czerwca i 13 lipca 2007 r. EPSO opublikowało dwie poprawki do spornych ogłoszeń o konkursie we wszystkich wersjach językowych *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* (C 136 A, s. 1 oraz C 160, s. 14). W poprawce opublikowanej w dniu 20 czerwca 2007 r. wskazano, że

w konkursie EPSO/AD/94/07 kandydaci muszą posiadać dyplom ukończenia trzyletnich studiów wyższych w odpowiedniej dziedzinie, to jest informacji, komunikacji społecznej i mediów, albo dyplom ukończenia dowolnych trzyletnich studiów wyższych oraz co najmniej trzyletnie podyplomowe doświadczenie zawodowe związane z zakresem obowiązków istotnych dla ogłaszanych stanowisk. W odniesieniu do konkursu EPSO/AST/37/07 wskazano również, że zależnie od posiadanych kwalifikacji kandydaci muszą posiadać trzy- albo sześcioletnie doświadczenie zawodowe. W poprawce opublikowanej w dniu 13 lipca 2007 r. wskazano, że w konkursie EPSO/AD/95/07 udział mogą brać osoby, które ukończyły trzyletnie studia wyższe w dziedzinie informacji (bibliotekoznawstwo/dokumentacja) lub trzyletnie studia wyższe, po których ukończyły specjalizację we wspomnianej dziedzinie, oraz że wcześniejsze doświadczenie zawodowe nie jest wymagane. Ponadto obydwie poprawki zawierały wyraźne odesłanie do pełnej wersji spornych ogłoszeń o konkursach, opublikowanej w wydaniach niemieckim, angielskim i francuskim Dziennika Urzędowego i wyznaczały nowy termin przesyłania zgłoszeń do omawianych konkursów.

Skargi przed Sądem i zaskarżony wyrok

12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 maja 2007 r. Republika Włoska wniosła skargę o stwierdzenie nieważności ogłoszeń o konkursach EPSO/AD/94/07 i EPSO/AST/37/07. Republika Litewska przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Republiki Włoskiej. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą T-166/07.

13 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 lipca 2007 r. Republika Włoska wniosła skargę o stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie EPSO/AD/95/07. Republika Grecka przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Republiki Włoskiej. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą T-285/07.

14 Postanowieniem z dnia 9 listopada 2009 r. sprawy T-166/07 i T-285/07 zostały połączone do celów przeprowadzenia postępowania ustnego oraz wydania wyroku.

15 Republika Włoska zasadniczo zakwestionowała, po pierwsze, brak publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* pełnej treści spornych ogłoszeń o konkursach w językach urzędowych innych niż języki niemiecki, angielski i francuski, a po drugie, arbitralne ograniczenie do trzech języków wyboru drugiego języka do celów uczestnictwa w spornych konkursach, wszelkich kontaktów z EPSO oraz przeprowadzania egzaminów.

16 Oddaliwszy wniosek Komisji o umorzenie postępowania, Sąd zbadał w pierwszej kolejności zarzut naruszenia art. 290 WE, a w drugiej kolejności – zarzut naruszenia art. 1, 4, 5 i 6 rozporządzenia nr 1. W trzeciej kolejności orzekł w przedmiocie zarzutu naruszenia zasad niedyskryminacji, proporcjonalności i wielojęzyczności. Ten zarzut, składający się z dwóch części, dotyczył w pierwszej części zgodności z wymienionymi trzema zasadami publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* pełnej treści spornych ogłoszeń o konkursach tylko w językach niemieckim, angielskim i francuskim. Druga część tego zarzutu dotyczyła zgodności z przytoczonymi zasadami wyboru drugiego języka spośród trzech języków wyznaczonych do celów uczestnictwa w spornych konkursach, wszelkich kontaktów z EPSO i przeprowadzania egzaminów. W czwartej kolejności Sąd zbadał zarzut naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, sprawdzając, czy publikacja w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* spornych ogłoszeń o konkursach narusza tę zasadę, ze względu na to, że nastąpiła wbrew utrwalonej praktyce stosowanej do lipca 2005 r., polegającej na sporządzaniu i publikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* pełnej treści ogłoszeń o konkursach we wszystkich językach urzędowych. Wreszcie Sąd zbadał zarzuty braku uzasadnienia spornych ogłoszeń o konkursach i nadużycia władzy.

17 Sąd oddalił wszystkie powyższe zarzuty i, co za tym idzie, skargi o stwierdzenie nieważności.

Żądania stron w postępowaniu odwoławczym

18 Republika Włoska wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— bezpośrednie rozstrzygnięcie sporu i stwierdzenie nieważności spornych ogłoszeń o konkursach;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

19 Komisja wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołania;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

20 Republika Grecka wnosi do Trybunału o uwzględnienie odpowiedzi na odwołanie, tak aby wyrok Sądu z dnia 13 września 2010 r. w sprawach połączonych T-166/07 i T-285/07 został uchylony.

21 Republika Litewska nie złożyła odpowiedzi na odwołanie.

W przedmiocie odwołania

22 Podstawę odwołania stanowi siedem zarzutów.

Argumentacja stron

Zarzut pierwszy

23 Zarzut pierwszy oparty jest na naruszeniu art. 290 WE oraz art. 6 rozporządzenia nr 1.

24 Dotyczy on pkt 41 i 42 zaskarżonego wyroku, w których Sąd orzekł, że sporne ogłoszenia o konkursach nie naruszają art. 290 WE, ponieważ zostały wydane przez Komisję na mocy uprawnienia przyznanego instytucjom i organom wspólnotowym na podstawie art. 6 rozporządzenia nr 1, który wyraźnie zezwala instytucjom na określenie szczegółowych zasad stosowania systemu językowego w swych regulaminach. Odwołując się w szczególności do pkt 48 opinii rzecznika generalnego M. Poiaresa Madura w sprawie C-160/03 Hiszpania przeciwko Eurojustowi, zakończonej wyrokiem z dnia 15 marca 2005 r., Zb.Orz. s. I-2077, i do przytoczonego tam orzecznictwa, Sąd orzekł we wskazanych punktach zaskarżonego wyroku, iż należy uznać, że instytucje posiadają pewną autonomię funkcjonalną przy wykonywaniu uprawnienia przyznanego im na mocy art. 6 rozporządzenia nr 1, w celu zapewnienia swego prawidłowego funkcjonowania.

25 Republika Włoska podnosi, że Sąd naruszył art. 290 WE i art. 6 rozporządzenia nr 1, uznając istnienie po stronie Komisji uprawnienia do wydania spornych ogłoszeń, skoro, po pierwsze, Komisja nigdy nie przyjęła żadnego regulaminu w celu określenia szczegółowych zasad wykonania rozporządzenia nr 1, po drugie, ogłoszenie o konkursie nie jest regulaminem, a po trzecie, Komisja za pośrednictwem EPSO działała zamiast Rady, usiłując wprowadzić za pomocą zwykłej praktyki administracyjnej system językowy w ważnej dziedzinie, takiej jak konkursy dające dostęp do kariery urzędniczej w administracji Unii.

26 Republika Grecka, odwołując się do wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie F-35/08 Pachtitis przeciwko Komisji – który to wyrok w chwili składania odpowiedzi przez Republikę Grecką był przedmiotem odwołania Komisji, oddalonego wyrokiem Sądu z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie T-361/10 P Komisja przeciwko Pachtitisowi, Zb.Orz. s. II-8225 – podkreśla, że EPSO nie jest właściwe do ustalania języka konkursu, nie tylko dlatego, że jest to równoznaczne z ustaleniem systemu językowego instytucji, a ta sprawa należy do kompetencji Rady, lecz również dlatego, że języki stanowią „treść egzaminów" i stanowią część umiejętności, których ocena należy do komisji konkursowej. Republika Grecka zastanawia się nad istnieniem „autonomii funkcjonalnej", wskazanej w pkt 41 zaskarżonego wyroku, opartej na art. 6 rozporządzenia nr 1, której istnienie po stronie instytucji uznał Sąd. Wysuwa ona wniosek, że z rozporządzenia skorzystano w celu uniknięcia jednomyślnego głosowania wymaganego przez art. 290 WE.

27 Komisja uważa, że Sąd nie dopuścił się naruszenia prawa. Przypomina, że konieczność uznania istnienia po stronie instytucji pewnego stopnia autonomii funkcjonalnej wynika z orzecznictwa Trybunału. Tym samym Sąd słusznie orzekł, że ogłoszenia o konkursach stanowią wyraz tego uprawnienia do samodzielności organizacyjnej. Fakt, że Komisja nie wydała wewnętrznych przepisów w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 1, nie jest istotny, ponieważ przepis ten jest jedynie wyrazem szerszego uprawnienia do samodzielności organizacyjnej.

Zarzut drugi

28 Zarzut drugi oparty jest na naruszeniu art. 1 i 4–6 rozporządzenia nr 1.

29 Dotyczy on pkt 52–57 zaskarżonego wyroku. W pkt 52 Sąd, przytaczając w szczególności pkt 60 wyroku z dnia 5 października 2005 r. w sprawie T-203/03 Rasmussen przeciwko Komisji, Zb.Orz.SP s. I-A-279 i II-1287, przypomniał utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym „rozporządzenie nr 1 nie ma zastosowania do stosunków między instytucjami a ich urzędnikami oraz pracownikami, ponieważ określa ono jedynie system językowy mający zastosowanie między instytucjami a państwem członkowskim lub osobami podlegającymi jurysdykcji jednego z państw członkowskich". W pkt 53 zaskarżonego wyroku, odwołując się w szczególności do pkt 13 wyroku z dnia 7 lutego 2001 r. w sprawie T-118/99 Bonaiti Brighina przeciwko Komisji, RecFP s. I-A-25 i II-97, Sąd uznał, że „urzędnicy i inni pracownicy Wspólnot, jak również kandydaci na te stanowiska podlegają wyłącznej jurysdykcji Wspólnot" i że ponadto „art. 6 rozporządzenia nr 1 wyraźnie zezwala instytucjom na określenie szczegółowych zasad stosowania systemu językowego w ich regulaminach". W pkt 54 zaskarżonego wyroku Sąd uzasadnił traktowanie – jeżeli chodzi o mający zastosowanie system językowy – na równi z urzędnikami i innymi pracownikami Wspólnot kandydatów na te stanowiska „okolicznością, że kandydaci ci nawiązują z instytucją stosunek wyłącznie w celu uzyskania stanowiska urzędnika bądź pracownika, do czego pewne umiejętności lingwistyczne są niezbędne i mogą być wymagane przez przepisy wspólnotowe dotyczące naboru na przedmiotowe stanowisko". Sąd wysnuł z tego w pkt 55 i 56 swojego wyroku wniosek, że „art. 1, 4 i 5 rozporządzenia nr 1 nie znajdują zastosowania do spornych ogłoszeń o konkursie" i że „wybór języka publikacji ogłoszenia na zewnątrz […] leży w kompetencji instytucji".

30 Republika Włoska ponownie podkreśla, że Komisja nie przyjęła żadnego regulaminu na podstawie art. 6 rozporządzenia nr 1. Utrzymuje ponadto, że ogłoszenie o konkursie jest aktem o charakterze generalnym w rozumieniu art. 4 rozporządzenia nr 1, gdyż może ono stanowić przedmiot zainteresowania wszystkich obywateli wspólnotowych i że w każdym razie ogłoszenie stanowi przepisy szczególne dotyczące konkursu. Znajduje to jej zdaniem potwierdzenie w art. 1 ust. 2 załącznika III do regulaminu pracowniczego, który zawiera obowiązek publikacji ogłoszeń o konkursach w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Republika Włoska kwestionuje wreszcie traktowanie kandydatów biorących udział w konkursie na równi z urzędnikami i innymi pracownikami, podkreślając, że

kandydat jest obywatelem Unii, który ma publiczne, podmiotowe podstawowe prawo dostępu do stanowisk w służbie publicznej Unii i który, skoro ubiega się o wzięcie udziału w konkursie, aby dostać się do którejś z instytucji, z konieczności jest dla niej osobą z zewnątrz.

31 Republika Grecka utrzymuje, że zachodzi sprzeczność między pkt 41 i 42 zaskarżonego wyroku, w których Sąd uznał, że sporne ogłoszenia o konkursach zostały wydane na mocy uprawnienia przyznanego instytucjom na podstawie art. 6 rozporządzenia nr 1, a pkt 52–58 omawianego wyroku, w których Sąd oddalił zarzut naruszenia art. 1 i 4–6 rozporządzenia nr 1, ze względu na to, że rozporządzenie nie znajduje zastosowania do stosunków między instytucjami Unii a ich urzędnikami. Zdaniem Republiki Greckiej albo rozporządzenie nr 1 ma zastosowanie – i wówczas jego art. 6 jest właściwy – albo zastosowania nie ma. Podnosi ona ponadto, że pkt 60 wyżej wymienionego wyroku w sprawie Rasmussen jest tylko stwierdzeniem, które nie jest uzasadnione i które przez to, że było powtarzane, weszło do utrwalonego orzecznictwa.

32 Komisja uważa, że Sąd nie naruszył prawa, w szczególności w kwestii traktowania kandydatów biorących udział w konkursie na równi z urzędnikami sprawującymi swoje stanowiska. Taka zasada również istnieje jej zdaniem w orzecznictwie Trybunału, na uzasadnienie stosowania określonych w regulaminie pracowniczym procedur do osób, które ubiegają się o uzyskanie tego statusu. Ponadto ogłoszenie o konkursie określa jej zdaniem zasady dotyczące osób zgłaszających się do konkursu, które to zasady wyrażają wyłącznie interes służby, a więc wewnętrzne potrzeby instytucji. Tego rodzaju ogłoszenie nie może więc stanowić aktu o charakterze generalnym.

33 Komisja podkreśla, że załącznik III do regulaminu pracowniczego nakłada obowiązki w celu zagwarantowania równości w dostępie do informacji i nie ustanawia wymogów językowych w sposób charakterystyczny dla systemu „zewnętrznego", to jest dla stosunków między instytucjami a światem zewnętrznym.

Zarzut trzeci

34 Zarzut trzeci oparty jest na naruszeniu zasad niedyskryminacji, proporcjonalności i wielojęzyczności, a bardziej konkretnie, na naruszeniu art. 12 WE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą"), art. 6 ust. 3 UE, art. 5 rozporządzenia nr 1, art. 1 ust. 2 i 3 załącznika III do regulaminu pracowniczego i wreszcie art. 230 WE.

35 Omawiany zarzut dotyczy pkt 72–91 zaskarżonego wyroku, w których Sąd orzekał w przedmiocie pierwszej części zarzutu, dotyczącej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w językach niemieckim, angielskim i francuskim spornych ogłoszeń o konkursach oraz publikacji w tym Dzienniku Urzędowym we wszystkich językach urzędowych poprawek do wspomnianych ogłoszeń o konkursach.

36 W pkt 72 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że „żaden przepis ani żadna zasada prawa wspólnotowego nie zobowiązują do tego, by ogłoszenia o konkursach były zawsze publikowane w Dzienniku Urzędowym we wszystkich językach urzędowych". Przypomniał jednak w pkt 74 omawianego wyroku, że „o ile administracja może przyjmować przepisy, które wydają się jej odpowiednie celem regulowania pewnych aspektów procedury naboru personelu, przepisy te nie mogą prowadzić wśród kandydatów na określone stanowisko do dyskryminacji ze względu na język". W pkt 84 wyroku Sąd stwierdził, „że sporne ogłoszenia o konkursach zostały opublikowane, w pełnym brzmieniu, tylko w językach niemieckim, angielskim i francuskim". Uznał on jednak w pkt 85 tego wyroku, że obie poprawki opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* we wszystkich językach urzędowych, podające do powszechnej wiadomości zwięzłą informację o istnieniu i treści spornych ogłoszeń o konkursach oraz odsyłające do wydań niemieckiego, angielskiego i francuskiego w celu zapoznania się z ich pełną treścią, „zaradziły brakowi publikacji w Dzienniku Urzędowym spornych ogłoszeń o konkursach we wszystkich językach urzędowych". Sąd doszedł więc w pkt 90

zaskarżonego wyroku do wniosku, że „publikacja w Dzienniku Urzędowym pełnej treści spornych ogłoszeń o konkursach tylko w trzech językach, po której nastąpiła zwięzła publikacja w Dzienniku Urzędowym, we wszystkich językach urzędowych, poprawek do omawianych ogłoszeń, nie wprowadza między kandydatami dyskryminacji ze względów językowych niezgodnej z art. 12 WE [, że] nie stanowi również naruszenia art. 6 ust. 3 UE, który jedynie wskazuje, że Unia szanuje tożsamość narodową [, i że] nie narusza art. 22 karty, zwłaszcza że nie ma ona wiążącej mocy prawnej".

37 Republika Włoska utrzymuje, że biorąc pod uwagę poprawki do ogłoszeń o konkursach, Sąd naruszył art. 230 WE, ponieważ przy ocenie zgodności z prawem aktów należy brać pod uwagę ich brzmienie w chwili ich przyjęcia. Utrzymuje ponadto, że w każdym razie publikacja poprawek nie pozwoliła zaradzić brakowi publikacji ogłoszeń we wszystkich językach urzędowych.

38 Zdaniem Republiki Włoskiej w rozumowanie Sądu wkradła się tautologia, ponieważ zakłada się w nim znajomość trzech języków na podstawie tego, że w ogłoszeniach przewidziano tylko te trzy języki. Tymczasem należałoby właśnie uzasadnić ograniczenie do trzech języków, a także wynikającą z niego dyskryminację.

39 Republika Grecka utrzymuje również, że ogłoszenia o konkursach powinny były zostać opublikowane we wszystkich językach urzędowych, i kwestionuje twierdzenie, iż publikacja poprawek zaradziła początkowemu uchybieniu.

40 Komisja podnosi, że argumenty przedstawione w ramach niniejszego zarzutu nie podważają rozumowania Sądu w pkt 72, 73–76 ani 79–81 zaskarżonego wyroku, które jej zdaniem są wystarczające jako podstawa sentencji tego wyroku. W każdym razie ogłoszenie o konkursie powinno wskazywać wymogi podyktowane interesem służby, w celu uniknięcia tego, by niepotrzebnie zgłaszały się osoby nieposiadające kwalifikacji. Komisja utrzymuje, że Sąd prawidłowo uzasadnił wniosek, do którego doszedł i zgodnie z którym obowiązkiem instytucji nie jest publikacja ogłoszenia o konkursach we wszystkich językach urzędowych, lecz zapewnienie, że wybrany sposób publikacji nie stanie się źródłem dyskryminacji między kandydatami.

Zarzut czwarty

41 Zarzut czwarty oparty jest na naruszeniu zasad dotyczących niedyskryminacji ze względu na język, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1 oraz art. 1d ust. 1 i 6, art. 27 akapit drugi i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego.

42 Dotyczy on pkt 93–105 zaskarżonego wyroku, w których Sąd orzekał w przedmiocie części zarzutu dotyczącej wyboru drugiego języka spośród trzech języków w celu uczestniczenia w spornych konkursach, wszelkich kontaktów z EPSO oraz przeprowadzania egzaminów, i doszedł do wniosku, w pkt 105, że zarzut naruszenia zasad niedyskryminacji, proporcjonalności i wielojęzyczności należy oddalić w całości.

43 W oparciu o opinię rzecznika generalnego M. Poiaresa Madura w wyżej wymienionej sprawie Hiszpania przeciwko Eurojustowi Sąd przypomniał w pkt 93 zaskarżonego wyroku, „że prawidłowe funkcjonowanie wspólnotowych instytucji i organów może stanowić obiektywne uzasadnienie ograniczenia wyboru języków komunikacji wewnętrznej". W pkt 94 omawianego wyroku przypomniał on również, że wybór jednego lub większej liczby języków urzędowych na szczeblu wewnętrznym nie może stanowić zagrożenia dla dostępu obywateli Unii do stanowisk oferowanych przez wspólnotowe instytucje i organy. Jednak w pkt 95 omawianego wyroku stwierdził, „że wszyscy biorący udział w spornych konkursach kandydaci posiadający znajomość języków wymaganą przez sporne ogłoszenia o konkursach mogli przystąpić i brać udział na tych samych warunkach w postępowaniach w sprawie naboru". W pkt 99 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że „Republika Włoska nie przedstawiła żadnych konkretnych informacji mogących podważyć istotny charakter wymaganej w spornych

ogłoszeniach o konkursach znajomości języków [i że] nie może zatem twierdzić, że wymóg ten nie jest obiektywnie podyktowany potrzebami służby". W tym samym punkcie wskazał również, że początkowy brak publikacji wzmianki we wszystkich językach urzędowych nie działał na niekorzyść kandydatów, dla których języki niemiecki, angielski lub francuski nie są głównym językiem, ponieważ obydwie poprawki opublikowane w późniejszym czasie ponownie rozpoczęły bieg terminu składania zgłoszeń w spornych konkursach. Wreszcie w pkt 101 omawianego wyroku Sąd orzekł, że o ile objęte spornymi ogłoszeniami o konkursach dziedziny wymagają dużej różnorodności w zakresie znajomości języków, to okoliczność, że językiem głównym, którego biegła znajomość jest w tych ogłoszeniach wymagana, może być dowolny język urzędowy, wystarczy, by zagwarantować dużą różnorodność w zakresie znajomości języków przy naborze zgłaszających się w odpowiedzi na te ogłoszenia kandydatów.

44 W niniejszym zarzucie Republika Włoska utrzymuje, że dopuszczenie jedynie trzech języków urzędowych jako drugiego języka do celów wszelkich kontaktów z EPSO oraz przeprowadzenia egzaminów konkursowych stanowi dyskryminację ze względu na język, po pierwsze wobec pozostałych języków, które nie zostały wybrane jako drugi język, lecz również względem obywateli państw członkowskich, którzy znają drugi język urzędowy niebędący jednym z trzech wybranych języków. Republika Włoska podnosi, że możliwość określania przez instytucje szczegółowych zasad stosowania systemu językowego w ich regulaminach dotyczy jedynie wewnętrznego funkcjonowania instytucji, a nie przebiegu konkursów zewnętrznych, i że w każdym razie żadna z instytucji nie przyjęła przepisów w tym zakresie.

45 Republika Włoska utrzymuje ponadto, że w świetle zasady zakazu zastrzegania stanowisk dla obywateli określonego państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 27 akapit drugi regulaminu pracowniczego, ograniczenia w posługiwaniu się językami w strukturach instytucji muszą być uważane za wyjątek, który powinien być odpowiednio uzasadniony. Ponadto art. 28 regulaminu pracowniczego stanowi zdaniem Republiki Włoskiej, że na drugi język można wybrać dowolny język Unii i żadnemu z nich nie nadaje w tym względzie uprzywilejowanej pozycji. Republika Włoska wnioskuje z tego, że językami selekcji powinny być języki możliwie najbardziej neutralne w stosunku do poszukiwanych kwalifikacji, co oznacza jej zdaniem, że można dopuścić wszystkie języki Unii. Zdaniem Republiki Włoskiej prawidłowa wykładnia art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego powinna prowadzić do wniosku, że na ocenę kwalifikacji zawodowych wymaganych do przejścia selekcji – aby ocena ta była skuteczna i niedyskryminacyjna – nie powinna mieć decydującego wpływu znajomość przez kandydata języków. Taka wykładnia znajduje potwierdzenie w art. 1 załącznika III do regulaminu pracowniczego, zgodnie z którym ogłoszenie o konkursie powinno ewentualnie określać znajomość języków wymaganą w związku ze szczególnym charakterem podlegających obsadzeniu stanowisk. Ograniczenia, które nakłada przytoczony przepis, są pomyślane jedynie na wypadek pewnych okoliczności. Muszą być uzasadnione w ogłoszeniu i opierać się na tym, co jest „niezbędne dla wykonywania obowiązków" i „wymagane w związku ze szczególnym charakterem podlegających obsadzeniu stanowisk". Tymczasem w spornych ogłoszeniach o konkursach nie przestrzegano tych zasad.

46 Republika Włoska kwestionuje stwierdzenie Sądu, wyrażone w pkt 98 i 99 zaskarżonego wyroku, że nie wykazała, iż wybór trzech języków jako języków egzaminacyjnych był nieodpowiedni pod względem celu spornych konkursów. Utrzymuje, że ciężar dowodu nie ciążył na niej, lecz na Komisji, ponieważ to ta instytucja posłużyła się wyjątkiem od reguł, zgodnie z którymi wszystkie języki wspólnotowe są językami urzędowymi i językami roboczymi.

47 Republika Włoska nie neguje wagi wewnętrznych potrzeb organizacyjnych, czy nawet praktyk instytucji. Uważa jednak, że jeżeli ta waga przekłada się na ograniczenia w zakresie wyrażania się w danym języku przez europejskich obywateli, należy się na nią powoływać w ramach przejrzystych i odpowiednich zasad. Instytucje powinny określić charakter potrzeb mogących powodować ograniczenia językowe nie tylko w strukturach instytucji, lecz tym bardziej w konkursach dających do nich dostęp – niebędących zwykłą sprawą wewnętrzną instytucji – a także szczegółowe zasady

proceduralne, przy pomocy których takie ograniczenia można nakładać. Zdaniem Republiki Włoskiej korzystanie z uprawnień uznaniowych jedynie w oparciu o wagę – bez znajomości zakresu lub kryteriów – rzekomych faktycznych praktyk nie jest do przyjęcia.

48 Komisja podkreśla, że Republika Włoska nie kwestionuje istnienia obiektywnej potrzeby instytucji uzasadniającej ograniczenie wyboru drugiego języka konkursowego do określonych trzech języków urzędowych. Przypomina ponadto, że jej potrzeby uznane są przez orzecznictwo (wyrok z dnia 5 kwietnia 2005 r. w sprawie T-376/03 Hendrickx przeciwko Radzie, Zb.Orz.SP s. I-A-83, II-379). Utrzymuje wreszcie, że stwierdzenie Sądu zawarte w pkt 95 zaskarżonego wyroku, iż „wszyscy biorący udział w spornych konkursach kandydaci posiadający znajomość języków wymaganą przez sporne ogłoszenia o konkursach mogli przystąpić i brać udział na tych samych warunkach w postępowaniach w sprawie naboru", jest ustaleniem faktycznym, którego Trybunał nie może poddać kontroli w ramach odwołania.

Zarzut piąty

49 Zarzut piąty oparty jest na naruszeniu art. 6 ust. 3 UE ze względu na to, że postanowienie to wskazuje zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań jako prawo podstawowe wywodzące się ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich.

50 Dotyczy on pkt 110–115 zaskarżonego wyroku, w których Sąd oddalił zarzut naruszenia tej zasady. Sąd orzekł w szczególności w pkt 110 omawianego wyroku, że „żadna osoba nie może podnosić naruszenia tej zasady w braku konkretnych zapewnień ze strony administracji", a w pkt 112 omawianego wyroku, „że zwykła praktyka […] nie jest równoznaczna z udzieleniem dokładnych, bezwarunkowych i spójnych informacji" w rozumieniu orzecznictwa.

51 Republika Włoska utrzymuje, że negując istnienie uzasadnionych oczekiwań ze względu na to, że nie udzielono żadnych zapewnień, nie biorąc przy tym pod uwagę zakresu trwającej od dziesięcioleci praktyki, której istnienie Sąd sam stwierdził, Sąd naruszył zasadę uzasadnionych oczekiwań. Zmiana podejścia, bez uprzedzenia i uzasadnienia, na korzyść trójjęzyczności mogła dyskryminować te osoby, które rozsądnie spodziewały się uzyskać dostęp do europejskiej kariery urzędniczej na podstawie znajomości innych języków, jak dotąd w pełni dopuszczalnej.

52 Komisja uważa, że Sąd nie naruszył prawa w tym względzie.

Zarzut szósty

53 Zarzut szósty oparty jest na naruszeniu art. 253 WE, dotyczącego obowiązku uzasadnienia aktów prawnych.

54 Dotyczy on pkt 125 i 126 zaskarżonego wyroku. W pkt 125 omawianego wyroku Sąd przypomniał, że „zasadnicza rola ogłoszenia o konkursie polega na poinformowaniu zainteresowanych w możliwie najbardziej dokładny sposób o charakterze warunków wymaganych do objęcia stanowiska, którego ogłoszenie dotyczy, aby zainteresowani mogli ocenić, po pierwsze, czy powinni złożyć kandydaturę, a po drugie, jakie zaświadczenia mają znaczenie dla prac komisji i w rezultacie winny zostać załączone do zgłoszenia". W pkt 126 omawianego wyroku Sąd uznał, że „zadaniem administracji nie było uzasadnienie w spornych ogłoszeniach o konkursach wyboru trzech języków, którymi miano się posługiwać jako drugim językiem w celu uczestniczenia w konkursie i przystąpienia do egzaminów, gdyż było bezsporne, że [wybór ten] służy spełnieniu wewnętrznych wymogów".

55 Republika Włoska utrzymuje, że Sąd pomylił rolę ogłoszeń o konkursach z rolą ich uzasadnienia. Ogłoszenia wdrażały przyznane na podstawie regulaminu pracowniczego uprawnienia w zakresie ograniczeń językowych i powinny w związku z tym wskazywać dokładny funkcjonalny związek między

charakterem zadań lub potrzebami służby a wprowadzonymi do postępowania w sprawie naboru ograniczeniami językowymi. Całkowity brak wzmianki na temat istnienia i charakteru rzekomych „potrzeb wewnętrznych" nie umożliwia sądowi i adresatom aktu dokonania kontroli podjętej przez Komisję decyzji. Sąd naruszył prawo, uznając, że uzasadnienie dotyczące potrzeb służby można było wywieść z zamieszczenia w ogłoszeniu przepisów wprowadzających ograniczenia.

56 Komisja przypomina, że konieczność uzasadnienia zależy od charakteru oraz celu danego aktu. W niniejszym przypadku nie chodziło o akty wiążące, lecz o akty informacyjne, czyli zaproszenia do udziału w konkursach. Komisja uważa, że Sąd miał oczywiste podstawy ku temu, by w pkt 126 zaskarżonego wyroku uznać, że nie było wymagane jakiekolwiek uzasadnienie dotyczące wyboru trzech języków, którymi należy się posługiwać.

Zarzut siódmy

57 Zarzut siódmy oparty jest na naruszeniu norm materialnych właściwych charakterowi i celowi ogłoszeń o konkursach, a w szczególności art. 1d ust. 1 i 6, art. 28 lit. f) i art. 27 akapit drugi regulaminu pracowniczego.

58 Dotyczy on pkt 128–135 zaskarżonego wyroku, w których Sąd uznał w szczególności, że EPSO nie nadużyło władzy, ponieważ nie posłużyło się systemem językowym konkursów do celów innych, niż powierzone mu zadania. Republika Włoska kwestionuje pkt 133 omawianego wyroku, w którym Sąd stwierdził, że „komisja konkursowa jest związana ogłoszeniem o konkursie, a w szczególności ustalonymi w nim warunkami dopuszczenia", a także pkt 134 omawianego wyroku, w którym Sąd uznał, że „nie można stawiać EPSO zarzutu, że ustaliło w spornych ogłoszeniach o konkursach wymogi językowe mogące, jako warunki dopuszczenia, wykluczyć niektórych potencjalnych kandydatów, a w szczególności że skorzystało z zasad publikacji, stanowiących w praktyce przeszkodę dla udziału w spornych konkursach zainteresowanych osób ze względu na to, że nie spełniają tych wymogów językowych".

59 Zdaniem Republiki Włoskiej wymogi językowe są sprawą odrębną od wymogów zawodowych. Wymogi językowe powinny podlegać kontroli sprawowanej przez komisję konkursową w toku postępowania w sprawie naboru, a nie przedtem, przez organ wydający ogłoszenie o konkursie. Wstępne ograniczenia językowe, to jest ograniczenia ustanowione w ogłoszeniu o konkursie, są dopuszczalne wyłącznie, jeśli są one związane z potrzebami służby, które zostały wykazane. Tymczasem w niniejszym przypadku Komisja nie określiła w spornych ogłoszeniach o konkursach nawet najmniejszego wymogu językowego uzasadniającego ograniczenia, twierdząc, jak wynika z pkt 134 zaskarżonego wyroku, że omawiane ograniczenia „stanowiły w praktyce przeszkodę dla udziału w spornych konkursach zainteresowanych osób" ze względu na to, że nie spełniają restrykcyjnych wymogów językowych narzuconych w ogłoszeniu. Republika Włoska wnioskuje z tego, że orzekając, iż ocenianie znajomości języków przez kandydatów nie było zadaniem komisji konkursowej, ponieważ organ wydający ogłoszenie mógł zapobiegawczo dokonać wstępnej selekcji zainteresowanych osób na czysto językowej podstawie, Sąd naruszył przytoczone wyżej przepisy oraz wynikającą z nich zasadę, zgodnie z którą ogłoszenia o konkursach powinny zmierzać do ustalenia, w najszerszy możliwy sposób, istnienia znajomości języków niezbędnych do obsadzenia stanowisk w strukturach instytucji.

60 Komisja podnosi, że Republika Włoska powtarza argumentację przestawioną już w innych zarzutach, i odsyła do swoich odpowiedzi na tamte zarzuty. Przypomina po raz kolejny, że Republika Włoska nie podała w wątpliwość prawdziwości panującej w instytucjach sytuacji faktycznej w odniesieniu do posługiwania się niektórymi językami dla ułatwienia komunikacji wewnętrznej.

Ocena Trybunału

61 Po pierwsze, należy zbadać łącznie trzy pierwsze zarzuty, dotyczące publikacji spornych ogłoszeń o konkursach, a po drugie, cztery pozostałe zarzuty, dotyczące wyboru języków niemieckiego, angielskiego i francuskiego jako drugiego języka, języka komunikacji z EPSO oraz języka egzaminacyjnego konkursów.

W przedmiocie trzech pierwszych zarzutów, dotyczących publikacji ogłoszeń o konkursach

62 Zgodnie z art. 1 załącznika III do regulaminu pracowniczego ogłoszenie o konkursie wydaje organ powołujący instytucji organizującej konkurs, po zasięgnięciu opinii Wspólnego Komitetu. Ogłoszenie musi zawierać określone informacje dotyczące konkursu. Od czasu przyjęcia decyzji 2002/620 uprawnienia w zakresie selekcji powierzone w szczególności w wymienionym załączniku organom powołującym instytucji, które podpisały decyzję, sprawuje EPSO.

63 W niniejszym odwołaniu podniesiono, że dwa przepisy nakładają obowiązek publikacji spornych ogłoszeń o konkursach we wszystkich językach urzędowych, a mianowicie art. 4 rozporządzenia nr 1 oraz art. 1 ust. 2 załącznika III do regulaminu pracowniczego w związku z art. 5 rozporządzenia nr 1. Należy więc zbadać obowiązki ustanowione w tychże przepisach.

64 Artykuł 4 rozporządzenia nr 1 stanowi, że rozporządzenia i inne dokumenty powszechnie obowiązujące sporządza się w językach urzędowych. W tym względzie Komisja podnosi przede wszystkim, że rozporządzenie nr 1 nie znajduje zastosowania do ogłoszeń o konkursach, ponieważ dotyczą one osób traktowanych na równi z urzędnikami, następnie, że w każdym razie instytucja ma prawo ustalić język publikacji ogłoszenia zgodnie z art. 6 omawianego rozporządzenia, i wreszcie, że ogłoszenia o konkursach nie są aktami o charakterze generalnym.

65 W pkt 52 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu rozporządzenie nr 1 nie ma zastosowania do stosunków między instytucjami a ich urzędnikami oraz pracownikami, ponieważ określa ono jedynie system językowy mający zastosowanie między instytucjami a państwem członkowskim lub osobami podlegającymi jurysdykcji jednego z państw członkowskich.

66 W ocenie Sądu wskazany brak zastosowania jest uzasadniony, po pierwsze, przez fakt, że urzędnicy i inni pracownicy, jak również i kandydaci biorący udział w konkursach podlegają wyłącznie jurysdykcji Wspólnot w zakresie stosowania przepisów regulaminu pracowniczego, a po drugie, przez art. 6 rozporządzenia nr 1.

67 W tym względzie należy przede wszystkim zauważyć, że art. 1 rozporządzenia nr 1 wyraźnie określa, jakie języki są językami roboczymi instytucji, zaś art. 6 tego rozporządzenia stanowi, że instytucje mogą określić szczegółowe zasady stosowania systemu językowego w swych regulaminach. Należy jednak stwierdzić, że instytucje, których dotyczyły sporne ogłoszenia o konkursach, nie określiły, na podstawie art. 6 rozporządzenia nr 1, szczegółowych zasad stosowania systemu językowego w swoich regulaminach. W szczególności, jak wskazała rzecznik generalna w pkt 29 opinii, ogłoszeń o konkursach nie można w tym względzie uznać za regulaminy.

68 W braku przepisów szczególnych mających zastosowanie do urzędników i pracowników oraz w braku przepisów z tego zakresu w regulaminach instytucji, których dotyczyły sporne ogłoszenia o konkursach, żaden akt prawny nie pozwala dojść do wniosku, że stosunki między instytucjami a ich urzędnikami i pracownikami są całkowicie wyłączone z zakresu stosowania rozporządzenia nr 1.

69 To samo odnosi się tym bardziej do stosunków między instytucjami a kandydatami biorącymi udział w konkursie zewnętrznym, którzy zasadniczo nie są ani urzędnikami ani pracownikami.

70 Następnie, jeśli chodzi o to, czy ogłoszenia o konkursach otwartych, takie jak sporne ogłoszenia o konkursach, objęte są zakresem przedmiotowym art. 4 rozporządzenia nr 1 czy art. 1 ust. 2 załącznika III do regulaminu pracowniczego, wystarczy stwierdzić, że ten ostatni przepis konkretnie stanowi, że dla konkursów otwartych ogłoszenie o konkursie musi zostać opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

71 W związku z tym, bez potrzeby orzekania o tym, czy ogłoszenie o konkursie jest aktem o charakterze generalnym w rozumieniu art. 4 rozporządzenia nr 1, można poprzestać na stwierdzeniu, że zgodnie z art. 1 ust. 2 załącznika III do regulaminu pracowniczego w związku z art. 5 rozporządzenia nr 1, który stanowi, że *Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej* jest wydawany we wszystkich językach urzędowych, sporne ogłoszenia o konkursach powinny były zostać opublikowane w pełnym brzmieniu we wszystkich językach urzędowych.

72 Z racji tego, że powyższe przepisy nie dopuszczają żadnych wyjątków, Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 85 zaskarżonego wyroku, że późniejsza publikacja poprawek z dnia 20 czerwca i 13 lipca 2007 r., zawierających jedynie zwięzłą informację, zaradziła brakowi publikacji w Dzienniku Urzędowym pełnej treści ogłoszeń o konkursach we wszystkich językach urzędowych.

73 W każdym razie, nawet jeżeli wspomniane poprawki zawierały pewne informacje dotyczące konkursów, to wychodząc z założenia, że obywatele Unii Europejskiej czytają *Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej* w swoim ojczystym języku i że ten język jest jednym z języków urzędowych Unii, potencjalny kandydat, którego język ojczysty nie był jednym z języków publikacji pełnej treści spornych ogłoszeń o konkursach, musiał zaopatrzyć się w Dziennik Urzędowy w jednym z tamtych języków i przeczytać ogłoszenie w tym języku, zanim zdecydował, czy chce się zgłosić do jednego z konkursów.

74 Taki kandydat znajdował się w sytuacji mniej korzystnej niż kandydat, którego język ojczysty był jednym z trzech języków, w których opublikowano sporne ogłoszenia o konkursach w pełnym brzmieniu, zarówno pod względem prawidłowego zrozumienia tych ogłoszeń, jak i terminu na przygotowanie i wysłanie zgłoszenia na te konkursy.

75 Taka mniej korzystna sytuacja wynika z odmiennego traktowania ze względu na język, zakazanego przez art. 21 karty i art. 1d ust. 1 regulaminu pracowniczego, a jego źródłem były omawiane publikacje. Wskazany art. 1d stanowi w ust. 6, że w myśl poszanowania zasady niedyskryminacji oraz zasady proporcjonalności wszelkie ograniczenia powinny być obiektywnie uzasadnione oraz służyć osiągnięciu zgodnych z prawem celów interesu ogólnego w ramach polityki kadrowej.

76 Komisja wyjaśniła na rozprawie, że nowa praktyka dotycząca ograniczonej publikacji ogłoszeń o konkursach stała się niezbędna z racji obciążenia pracą wynikającego z przystąpienia do Unii Europejskiej nowych państw w latach 2004 i 2007, a w szczególności z racji nagłego zwiększenia się liczby języków urzędowych, podczas gdy EPSO nie miało wystarczających mocy tłumaczeniowych. Jednakże na rozprawie zostało podniesione, że wskazana praktyka dotycząca publikacji nie wydaje się związana z przystąpieniem nowych państw, ponieważ utrzymuje się nadal, że treść ogłoszeń o konkursach ma powtarzający się charakter i że w związku z tym nie powinna stanowić niedającego się przezwyciężyć obciążenia, oraz że wagę materialnych problemów związanych z wydolnością w zakresie tłumaczeń należy zestawiać z wagą prawa wszystkich obywateli Unii do zapoznania się z ogłoszeniami o konkursach na tych samych warunkach.

77 Wynika z tego, że praktyka polegająca na ograniczonej publikacji nie zapewnia poszanowania zasady proporcjonalności, a zatem stwarza dyskryminację ze względu na język, zakazaną przez art. 1d regulaminu pracowniczego.

78 Z całości powyższego wynika, że Sąd naruszył prawo, orzekając, że ani art. 1 ust. 2 załącznika III do regulaminu pracowniczego w związku z art. 5 rozporządzenia nr 1, ani art. 1d regulaminu pracowniczego nie zostały naruszone przy publikacji spornych ogłoszeń o konkursach.

W przedmiocie czterech ostatnich zarzutów, dotyczących języków przyjętych jako drugi język do komunikacji z EPSO i do przeprowadzania egzaminów konkursowych

79 Republika Włoska, choć przyznaje, że pełna wielojęzyczność mogłaby być szkodliwa dla wydajności pracy w instytucjach, poddaje krytyce brak jasnych, obiektywnych i przewidywalnych zasad w zakresie wyboru drugiego języka konkursów, co jej zdaniem nie pozwalało kandydatowi na przygotowanie się do egzaminów. Utrzymuje ponadto, że obowiązek przystąpienia do konkursu w drugim języku w rzeczywistości stanowi nieodpowiednią formę preselekcji, ponieważ w jej ocenie kandydat powinien być wybierany po pierwsze na podstawie kwalifikacji zawodowych, a dopiero potem znajomości języków.

80 Komisja wyjaśniła na rozprawie, że trzy wybrane języki są językami najpowszechniej używanymi, i to od dawna, w instytucjach i że z analizy EPSO wynika, że w latach 2003–2005, to znaczy w czasie, gdy kandydaci mogli wybierać drugi język, ponad 90% biorących udział w konkursach kandydatów wybrało język niemiecki, angielski lub francuski jako drugi język. Ponadto Komisja podniosła, że wskazanie języków konkursu w ogłoszeniu pozwala kandydatom na przygotowanie się do egzaminów.

81 W tym względzie, jak już przypomniano w pkt 67 niniejszego wyroku, art. 1 rozporządzenia nr 1 wskazuje 23 języki nie tylko jako języki urzędowe, lecz również jako języki robocze instytucji Unii.

82 Ponadto art. 1d ust. 1 regulaminu pracowniczego stanowi, że wszelka dyskryminacja przy stosowaniu regulaminu pracowniczego, w szczególności ze względów językowych, jest zakazana. Artykuł 1d ust. 6 zdanie pierwsze stanowi, że wszelkie ograniczenia zasad niedyskryminacji i proporcjonalności powinny być obiektywnie i racjonalnie uzasadnione oraz służyć osiągnięciu zgodnych z prawem celów interesu ogólnego w ramach polityki kadrowej.

83 Co więcej, art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego stanowi, że na urzędnika może zostać powołany jedynie ten, kto wykazuje biegłą znajomość jednego z języków Unii oraz zadowalającą znajomość innego języka Unii. O ile przepis ten stanowi, że zadowalająca znajomość tego innego języka jest wymagana „w zakresie niezbędnym dla wykonywania […] obowiązków", które zostaną przydzielone kandydatowi, o tyle nie wskazuje on kryteriów, które można uwzględnić w celu ograniczenia wyboru tego języka spośród 23 języków urzędowych.

84 Wprawdzie zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do regulaminu pracowniczego ogłoszenie o konkursie może ewentualnie określać znajomość języków wymaganą w związku ze szczególnym charakterem podlegających obsadzeniu stanowisk, jednak z przepisu tego nie wynika ogólne upoważnienie do ustanawiania wyjątków od wymogów art. 1 rozporządzenia nr 1.

85 Powyższe przepisy nie określają więc wyraźnych kryteriów pozwalających na ograniczenie wyboru drugiego języka, czy to do trzech języków przyjętych w spornych ogłoszenia o konkursach, czy to do innych języków urzędowych.

86 Należy dodać, że instytucje, których dotyczyły sporne ogłoszenia o konkursach, nie podlegają szczególnemu systemowi językowemu (zob. w odniesieniu do systemu językowego OHIM wyrok z dnia 9 września 2003 r. w sprawie C-361/01 P Kik przeciwko OHIM, Rec. s. I-8283, pkt 81–97).

87 Należy jednakże sprawdzić, czy wymóg znajomości jednego z trzech spornych języków mógłby być, jak to podnosi Komisja, uzasadniony interesem służby.

88 W tym względzie z całości przytoczonych powyżej przepisów wynika, że interes służby można uznać za zgodny z prawem cel, który może być brany pod uwagę. W szczególności, jak wskazano w pkt 82 niniejszego wyroku, art. 1d regulaminu pracowniczego dopuszcza ograniczenia zasad niedyskryminacji i proporcjonalności. Jednak taki interes służby musi być obiektywnie uzasadniony, a wymagany poziom znajomości języków musi być proporcjonalny do rzeczywistych potrzeb służby (zob. podobnie

wyroki: z dnia 19 czerwca 1975 r. w sprawie 79/74 Küster przeciwko Parlamentowi, Rec. s. 725, pkt 16, 20; z dnia 29 października 1975 r. w sprawie 22/75 Küster przeciwko Parlamentowi, Rec. s. 1267, pkt 13, 17).

89 W pkt 126 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że „jest bezsporne", iż wybór trzech języków, którymi miano się posługiwać jako drugim językiem w celu wzięcia udziału w konkursie i przystąpienia do egzaminów, służy spełnieniu wewnętrznych wymogów administracji. Jednakże Sąd nie tylko nie uzasadnił swojego stwierdzenia, lecz co więcej stwierdził, że takie uzasadnienie nie jest wymagane ze strony administracji.

90 Należy w tym względzie podkreślić, że zasady ograniczające wybór drugiego języka powinny zawierać jasne, obiektywne i możliwe do przewidzenia kryteria, tak by kandydaci mogli znać z wystarczającym wyprzedzeniem wymogi językowe, po to, by mieli jak najlepsze warunki przygotowania się do konkursów.

91 Tymczasem, jak przypomniano już w pkt 67 niniejszego wyroku, instytucje, których dotyczyły konkursy, nigdy nie przyjęły wewnętrznych zasad na podstawie art. 6 rozporządzenia nr 1. Ponadto Komisja nie podniosła również istnienia innych aktów, takich jak komunikaty określające kryteria ograniczenia wyboru danego języka jako drugiego języka w celu wzięcia udziału w konkursie. Wreszcie sporne ogłoszenia o konkursach nie zawierają żadnego uzasadnienia w przedmiocie wyboru rozpatrywanych trzech języków.

92 Wbrew temu, co podnosi Komisja, wyżej wymieniony wyrok w sprawie Hendrickx przeciwko Radzie nie służy poparciu argumentu, że interes służby może uzasadniać zawarty w spornym ogłoszeniu o konkursach wymóg znajomości języków niemieckiego, angielskiego lub francuskiego. Omawiane ogłoszenia o konkursach otwartych skierowane były bowiem do obywateli Unii, których znaczna większość nie była bliżej zaznajomiona z instytucjami, podczas gdy przytoczony wyrok w sprawie Hendrickx przeciwko Radzie dotyczył ogłoszenia o konkursie wewnętrznym dla urzędników i pracowników pełniących służbę w Sekretariacie Generalnym Rady Unii Europejskiej, mogących wykazać co najmniej pięć lat stażu pracy w strukturach Wspólnot. Ponadto zadania, które miały być powierzone kandydatom, były dokładnie opisane, co pozwalało urzędnikom i pracownikom Sekretariatu Generalnego na zrozumienie względów uzasadniających wyznaczenie konkretnych języków egzaminów, a Sądowi – na sprawowanie kontroli wyboru tych języków.

93 O ile można podnieść uzasadniony cel leżący w interesie ogólnym i wykazać jego rzeczywiste istnienie, o tyle należy przypomnieć, że przy stosowaniu odmiennego traktowania ze względu na język należy ponadto przestrzegać zasady proporcjonalności, co oznacza, że odmienne traktowanie musi być odpowiednie do osiągnięcia zamierzonego celu i nie wykraczać poza to, co jest niezbędne do jego realizacji (zob. podobnie wyrok z dnia 6 grudnia 2005 r. w sprawach połączonych C-453/03, C-11/04, C-12/04 i C-194/04 ABNA i in., Zb.Orz. s. I-10423, pkt 68).

94 Zgodnie z art. 27 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego przy naborze urzędników należy dążyć do pozyskania dla instytucji urzędników spełniających najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości. Ponieważ cel ten można lepiej spełnić, gdy kandydatom pozwoli się przystąpić do egzaminów selekcyjnych w swoim języku ojczystym lub w innym języku, który ich zdaniem znają najlepiej, zadaniem instytucji jest w tym względzie znalezienie równowagi między uzasadnionym celem stanowiącym podstawę ograniczenia liczby języków konkursu a celem polegającym na znalezieniu kandydatów spełniających najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji.

95 Komisja podnosiła na rozprawie, że kandydaci mieli możliwość przygotowania się po publikacji ogłoszenia o konkursie. Należy jednak zauważyć, że odstęp czasu między publikacją poszczególnych spornych ogłoszeń o konkursie a terminem egzaminów pisemnych niekoniecznie pozwala na to, by kandydat nabył znajomość języków wystarczającą, by wykazać się swoimi kwalifikacjami zawodowymi. Jeśli zaś chodzi o możliwość nauczenia się jednego z tych trzech języków, mając w perspektywie udział

w przyszłych konkursach, wymaga to tego, by wskazane przez EPSO języki były możliwe do ustalenia ze znacznym wyprzedzeniem. Tymczasem brak zasad, takich jak zasady, o których mowa w pkt 91 niniejszego wyroku, bynajmniej nie zapewnia tego, że wybór języków konkursów jest wyborem na stałe i nie stwarza w tym zakresie żadnej przewidywalności.

96 Ponadto znajomość języków przez urzędników jest jednym z zasadniczych czynników wpływających na ich karierę i organy powołujące dysponują różnorodnymi środkami kontrolowania tejże znajomości oraz starań, jakich urzędnicy dokładają w celu praktycznego wykorzystania znajomości języków i ewentualnie jej poszerzenia. Wynika to w szczególności z art. 34 ust. 3 regulaminu pracowniczego, dotyczącego okresu próbnego, oraz z art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego, dotyczącego kryteriów awansowania. Znajomość języków zyskała zresztą jeszcze na wadze wraz z reformą z dnia 1 maja 2004 r., wprowadzoną przez rozporządzenie nr 723/2004, ponieważ zgodnie z art. 45 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędnik musi odtąd wykazać się przed pierwszym awansem po przyjęciu go do służby zdolnością do pracy w trzecim języku spośród języków określonych w art. 314 WE.

97 W tym względzie na instytucji spoczywa zadanie znalezienia równowagi między uzasadnionym celem stanowiącym podstawę ograniczenia liczby języków konkursów a możliwościami nauki, już wewnątrz instytucji, języków niezbędnych z punktu widzenia interesu służby przez przyjętych urzędników.

98 Ze względów przedstawionych w pkt 81–97 niniejszego wyroku wynika, że informacje przedłożone Sądowi przez Komisję nie umożliwiały dokonania kontroli sądowej w celu weryfikacji, czy interes służby stanowił uzasadniony cel dający podstawy do odstąpienia od zasady określonej w art. 1 rozporządzenia nr 1. W związku z tym Sąd naruszył prawo.

99 Nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie pozostałych zarzutów podniesionych w związku z drugim językiem wyznaczonym na potrzeby konkursów.

100 Z całości powyższego, a konkretnie z pkt 78 i 98 niniejszego wyroku wynika, że zaskarżony wyrok należy uchylić.

W przedmiocie skarg w pierwszej instancji

101 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia orzeczenia może on, jeśli stan postępowania na to pozwala, wydać orzeczenie ostateczne w sprawie.

102 W niniejszym przypadku, ze względów przedstawionych powyżej, a w szczególności,

— naruszenia art. 1 ust. 2 załącznika III do regulaminu pracowniczego w związku z art. 5 rozporządzenia nr 1 oraz

— naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na język, o której mowa w art. 1d regulaminu pracowniczego,

należy uchylić sporne ogłoszenia o konkursach.

103 Zgodnie z propozycją rzecznika generalnego zawartą w pkt 115 i 116 opinii – w celu ochrony uzasadnionych oczekiwań wybranych kandydatów – nie należy podważać wyników rozpatrywanych konkursów.

W przedmiocie kosztów

104 Artykuł 184 § 2 regulaminu postępowania stanowi, że jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach.

105 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

106 Republika Włoska wniosła o obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, należy ją obciążyć kosztami poniesionymi przez Republikę Włoską oraz orzec, że pokrywa własne koszty w obydwu instancjach.

107 W myśl art. 140 § 1 regulaminu postępowania, mającego także zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 2 regulaminu, państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty. Zgodnie z tym przepisem należy orzec, że Republika Grecka i Republika Litewska pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 września 2010 r. w sprawach połączonych T-166/07 i T-285/07 Włochy przeciwko Komisji zostaje uchylony.

2) Stwierdza się nieważność ogłoszeń o konkursach otwartych: EPSO/AD/94/07, mającym na celu ustanowienie rezerwy kadrowej dla naboru administratorów (AD 5) w dziedzinie informacji, komunikacji społecznej i mediów, EPSO/AST/37/07, mającym na celu ustanowienie rezerwy kadrowej dla naboru asystentów (AST 3) w dziedzinie komunikacji społecznej i informacji oraz EPSO/AD/95/07, mającym na celu ustanowienie rezerwy kadrowej dla naboru administratorów (AD 5) w dziedzinie informacji (biblioteka/dokumentacja).

3) Komisja zostaje obciążona kosztami Republiki Włoskiej oraz pokrywa własne koszty w obu instancjach.

4) Republika Grecka i Republika Litewska pokrywają własne koszty.

Podpisy